

גמ"ר 10503/12/20 - מדינת ישראל נגד טופאן שומאן

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

גמ"ר 10503-12-20 מדינת ישראל נ' שומאן
תיק חיצוני: 7779/19 פמי

בפני כבוד השופט, סגן הנשיא נאיל מהנא
המאשימה מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים
נגד טופאן שומאן ע"י ב"כ עו"ד אסדי מועמר
הנאשם

החלטה

מבוא

בפני בקשה לביטול כתב אישום בטענה כי חלפו התקופות הקבועות בנהלים ובהנחיות בהתאם לסעיף 57א(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982, קרי; למעלה מ- 18 חודשים.

ענייננו בתאונה אשר ארעה ביום 04.11.18 לפיה גרם המבקש (לחלן: "**המבקש**" או "**הנאשם**"), על פי כתב האישום, לתאונת דרכים בה קיפחו את חייהם 6 בני אדם, לפציעתם באורח קשה של מספר מעורבים וכן לנזקים לרכוש. החקירה בעניין התאונה החלה באותו יום דהיינו, 04.11.18.

בהתאם להנחיית פרקליט המדינה 4.1202 היה על המדינה להגיש את כתב האישום תוך 18 חודשים. כתב האישום הוגש לבית המשפט ביום 27.12.20 כלומר לאחר 25 חודשים ו- 21 ימים ממועד התאונה.

לטענת ב"כ הנאשם קיימת לכאורה חריגה של כ- 7 חודשים מהמועד שעל המאשימה היה להגיש כתב האישום, שכן לשיטתו חלפו למעלה מ- 18 חודשים מיום אירוע התאונה ועל כן מבקש הוא להורות על ביטול כתב האישום.

דין והכרעה

סעיף 57א(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח חדש], התשמ"ב - 1982, קובע לעניין משך הליכי חקירה והעמדה לדין, כדלקמן:

"משך הליכי חקירה והעמדה לדין יהיה בהתאם לתקופות שייקבעו בנוהלי רשויות החקירה באישור היועץ המשפטי לממשלה ובהנחיות היועץ המשפטי לממשלה, לפי העניין; לא יוגש כתב אישום אם חלפו התקופות הקבועות בנהלים ובהנחיות כאמור אלא בהסכמת היועץ המשפטי לממשלה".

עיון בהנחיית היועץ המשפטי לממשלה 4.1202 "**משך טיפול התביעה עד להגשת כתב אישום**" (יולי 2014), מעלה

כי ככלל, פרק הזמן המרבי הנדרש לטיפול התביעה בתיק החל מיום קליטת התיק בתביעה ועד לקבלת החלטת התובע בדבר העמדה לדין, בעבירות מסוג עוון הינו עד 18 חודשים (סעיף 4(א)(2)(ב)).

תכלית הנחיית היועץ המשפטי לממשלה 4.1202 הינה קביעת מדיניות באשר לסדרי הדין בהליך הפלילי, כלומר להציב בפני התביעה הכללית מגבלות זמן ברורות עד להחלטה בדבר הגשת כתב אישום וזאת תוך קביעת מנגנוני פיקוח ובקרה על קצב הטיפול של התביעה בתיקים המגיעים לטיפול. כל זאת על מנת לאזן באופן ראוי אינטרס הנאשם מחד להליך הוגן ומניעת עיוות דין, ומנגד, האינטרס הציבורי למיצוי הדין עם הנאשמים השונים.

"הצורך בענישת הנאשם מבלי שיחלוף זמן בלתי סביר מעת שזה עבר את העבירה מקורו גם בשיקול אמון הציבור בהליך הפלילי. אמון הציבור באפקטיביות ההליך הפלילי עלול להיסדק מקום בו מי שעבר את העבירה מתהלך שנים רבות בכיכר העיר מבלי שנותן הוא את הדין על מעשיו. גם ענישת העבריין שנים ארוכות מאוד לאחר האירוע עלולה בתורה לעורר תמיהות אצל הציבור בבחינת "עבר זמנו (יומו) בטל קרבנו", מסכת ברכות כו, א'" (ראו: עפ"ג (ב"ש) 68947-07-20 סרגיי יוסופוב נ' מדינת ישראל- רשות המסים (פורסם בנבו, 18.11.20)).

עוד נקבע באותה הנחייה כי מניין התקופה הנ"ל קרי; 18 חודשים "יחל ביום מועד קליטת התיק ביחידת התביעה ועד למועד ההחלטה הסופית בדבר העמדה לדין...".

כלומר, מניין התקופה אינו מתחיל ממועד התאונה, כפי שטוען ב"כ הנאשם בבקשתו, אלא ממועד קליטת התיק ביחידת התביעה, ובענייננו התיק נקלט ביחידת התביעה ביום 03.03.19.

בנוסף, בהתאם לסעיף 4(ג)(1) לאותן הנחיות, השלמת חקירה מהווה עילה לעצירת מניין פרק הזמן הקצוב לטיפול בתיק.

ב"כ המאשימה טוענת כי התיק היה בהשלמת חקירה החל מאתריך 30.10.19 ועד לתאריך 22.03.20, דהיינו במשך 4.5 חודשים ובנוסף נדרשה השלמת חקירה נוספת החל מתאריך 07.09.20 ועד לסוף נובמבר 2020, כלומר 2.5 חודשים נוספים. כלומר התיק היה בהשלמת חקירה בשני פרקי זמן שונים תקופה מצרפית של 7 חודשים. דברי המאשימה ביחס לפרקי הזמן שנדרשו לצורך השלמת חקירה לא נסתרו על ידי ב"כ הנאשם.

כתב האישום הוגש כאמור ביום 27.12.20 כלומר, 21 חודשים ו- 24 ימים ממועד קליטת התיק ביחידת התביעות. ניכוי התקופה שבה התיק היה בהשלמת החקירה (7 חודשים) מעמיד את התקופה על 14 חודשים ו- 24 ימים כלומר תקופה שלא חרגה מהזמן המרבי הדרוש לצורך הגשת כתב האישום.

בנסיבות אלה, לא מצאתי כי המאשימה חרגה מפרק הזמן שנקבע בהנחיה, ועל כן, לא מצאתי ממש בטענת ב"כ הנאשם כי יש מקום לבטל את כתב האישום.

כללו של דבר

אני מורה על דחיית הבקשה.

ניתנה היום, ט"ו סיוון תשפ"א, 26 מאי 2021, בהעדר הצדדים.